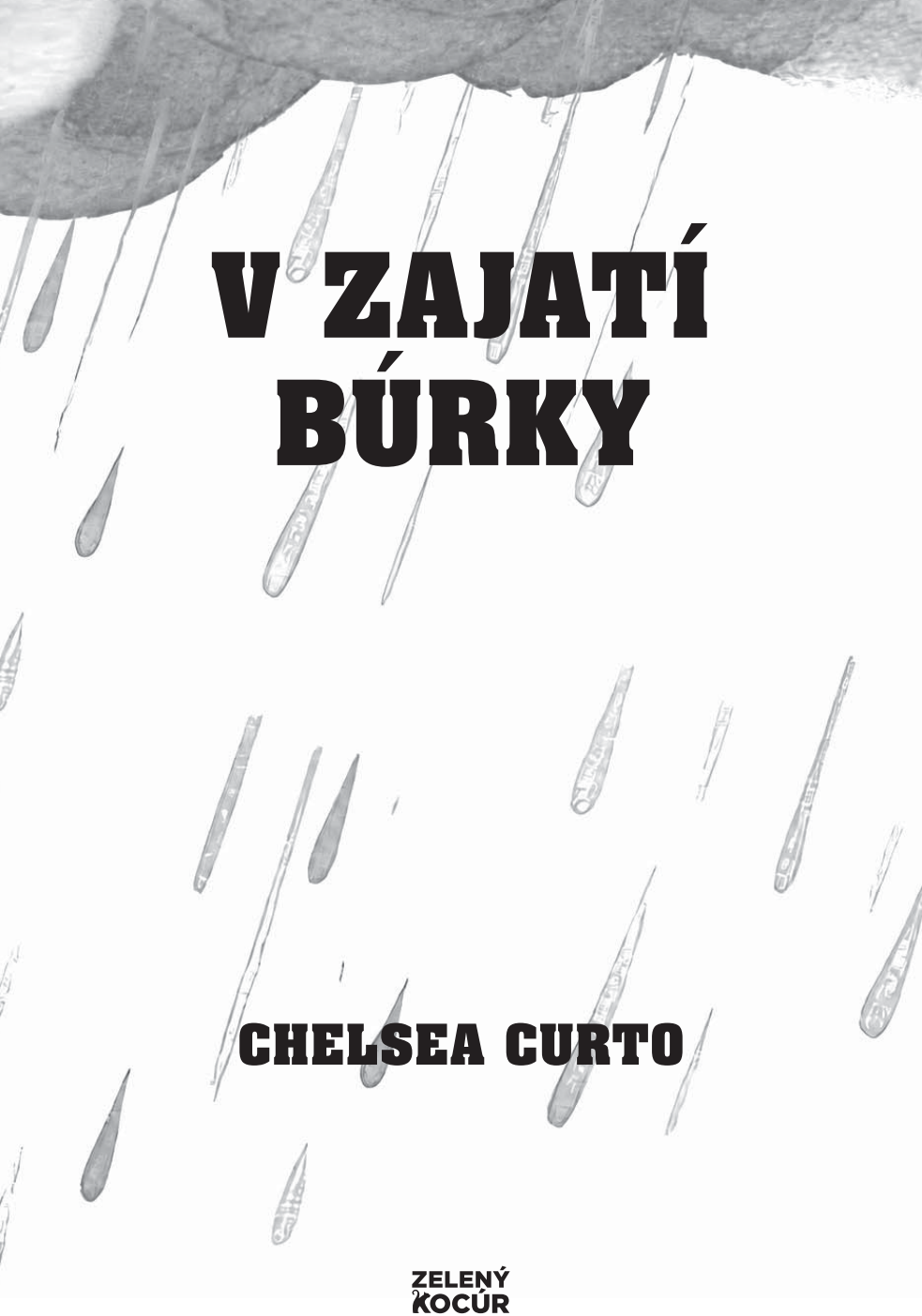
IN STORMY WEATHER

V ZAJATÍ BÚRKY

CHELSEA CURTO

V ZAJATÍ BÚRKY

CHELSEA CURTO

ZELENÝ KOCÚR

Z anglického originálu *Chelsea Curto: In Stormy Weather* preložila Monika Smolková.
Translation © 2026 by Monika Smolková
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Rukopis prekladu tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu

Copyright © 2026 by Chelsea Curto
All rights reserved.
This edition is published by arrangement with the Subagent Andrew Nurnberg Associates International Ltd, 43 Great Russell Street, London WC1B 3PD, UK, in association with Andrew Nurnberg Associates Prague s.r.o., Jugoslávských partyzánů 17, 160 00 Praha 6, Czech Republic.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., 931 01 Šamorín, Morušová 1950/5, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover design: Brittany Keller
Interior design by Yvonne Taylor
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-8315-003-4
EAN 9788083150034

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte.
Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Venujem milovníkom leta, ktorí sa tešia
z nekonečných západov slnka,
a ľuďom, čo sa nevzdávajú,
hoc je to niekedy ťažké.

Len sa pozrite, ako ďaleko ste to dotiahli.

JÚN

1. KAPITOLA

Quincy

Kašľať na celý vesmír a jeho pokusy držať ma pri zemi.

Žijem na tejto planéte tridsaťjeden rokov, dosiahla som mnoho úspechov, ale správa sčista-jasna od niekoho, koho mám uloženého v kontaktoch ako „Debil z reštaurácie“, medzi ne nepatrí.

Úplne mi to pokazilo ráno, čo je škoda. Deň sa vyvíjal tak dobre.

Dážď zvládam ľavou zadnou. Teším sa naň, na začiatok leta, ktoré so sebou prináša búrky, tým sa človek na Floride proste nevyhne. Čo však nezvládam, sú nevyžiadané fotky penisu ešte pred siedmou hodinou rannou.

Necitlivo mi to pripomína, že aj tú trochu voľného času v osobnom živote trávim doma, ďaleko od pohlavia, ktoré má tie gule – doslova – na to, aby mi pokazilo deň ešte pred dávkou kofeínu.

Podľa mňa je to zločin, a ja spravím, čo by urobil každý normálny človek po prijatí chabých pornografických fotiek od rovnako chabého muža: rázne si nalejem kávu do obitého hrnčeka. Vyjdem na ve-

randu v oversized tričku, ktoré mi siaha až po kolená, a v ponožkách vyhrnutých do polky lýtok. Sadnem si na drevenú hojdačku, ktorá visí v rohu, a na debilovu správu zareagujem palcom nadol, aby som mu praskla nafúknuté ego.

Oslobodená od falického pekla a na krok od toho, aby som sa začala vyhýbať technológiám, si povzdychnem a hodím pohľad na oblohu. Na horizonte sa rozprestierajú oblaky hrozivo sivej farby. Usmejem sa a naplní ma neskutočné potešenie, keď silno zaduje vietor.

Vždy som sa cítila šťastnejšia vonku, vyrastala som so špinou za nechtami a zamazanými kolenami od trávy. Mám bližší vzťah k dažďu a otvoreným priestranstvám než k viacprúdovým diaľniciam.

Milujem koniec mája a ešte väčšmi floridské júnové horúčavy. Túžim po mokrastom strede júla a teším sa na lepkavý, neznesiteľný august, keď vzduch naplní zhovievavý, lenivý opar. Presne ten dusivý, ktorý sa človeka chytí a nechce ho nechať na pokoji.

Želám si, aby som tu mohla zostať naveky. Zvečnená v lete s opálenou pokožkou, pehami a rozvahou, ktorú neviem nájsť, keď sa v kalendári blíži august.

„Quin."

Usmejem sa, keď začujem svoje meno, a obzriem sa cez plece za známym hlasom, ktorý vychádza z vedľajšieho domu. „Dobré ráno, slniečko."

„Je príliš skoro na takú čipernú náladu." Harlow Whitakerová vystrčí hlavu z kuchynského okna a pozrie mojím smerom. „Môžeš byť plná energie, ale tie kruhy pod očami vidím aj odtiaľto."

„Super. Presne o to sa snažím – balansovať medzi absolútnou únavou a vyhorením."

„Život po tridsiatke je na prd. Príliš veľa úpadku. Nedostatok orgazmov. Počkaj. Hneď som u teba."

Zavrie okno.

Počuť buchnutie starých sieťových dverí.

Potom šuchtanie topánok po betóne.

Žmurknem a Harlow, červenovláska s dlhými nohami a napoly zaviazanými martensami, práve prichádza ku mne na verandu.

„Ahoj," pozdravím.

„Veselý prvý jún, Quin." Nasadí mi párty čapicu a ťukne mi po nose. „A šťastnú hurikánovú sezónu."

„Nevedela som, že tento rok oslavujeme." Potiahnem za šnúrku pod bradou a zháčim sa, lebo ju pustím a zaštípe ma na hrdle. „Je to také zlé, že potrebujeme párty čapice?"

„Si vedkyňa." Prisadne si ku mne a zazíva, ústa si zakryje rukou s poltuctom kvetinových tetovaní. „Nie je svet v ohni?"

„Akože, technicky? Slnečné erupcie dokážu na Zemi spôsobiť geomagnetické búrky," odmlčím sa, aby som si odpila z kávy, a usmievam sa spoza hrnčeka. „Nie je to úplne oheň, ale nikdy nehovor nikdy. Rok 2500 bude asi katastrofa."

„Čo si robila minulú noc?"

„No, veď vieš." Mávnem rukou a kývnem plecom. „Nič špeci."

„Ak mi povieš, že si ponocovala, kým hodiny neodbili polnoc a nezačala sa sezóna hurikánov, akoby si čakala na Nový rok, tak z teba budem sklamaná. Musíš sa aj zabaviť."

„Ja sa veľa zabávam a mám aj život, ktorý sa netočí len okolo práce.“ Harlow zdvihne obočie, čím dá jasne najavo, že kecám sprostosti, až si povzdychnem. „Dobre. Je to lož, ale neponocovala som, aby som videla, ako sa začne jún. Odpísala som na maily a šla som skoro spať. Napísalo mi jedno dieťa z Colorada, býva na ranči. Otec ho bráva na hranicu pozemku sledovať búrkové oblaky a napísalo mi, že ich vie všetky pomenovať.“ Zasmejem sa nad vlastnými spomienkami. Ja som bola taká istá, keď som mala deväť rokov. Uchvátil ma vietor a spôsob, akým klesala teplota pred dažďom. Sledovala som film *Twister*, ktorý mali naši nahraný na páske, až sa úplne neopotrebovala, a tak som sa musela zviezť na bicykli do požičovne po ďalšiu. „Bolo to milé.“

„Tak to je asi prijateľný dôvod ostať doma.“ Štuchne do mňa nohou, lem na overale jej obopne stehno. Rovno nad pravým kolenom má vytetovaný pár čerešní. A vedľa nich kôpku kníh. „Ako ide šou? Chýbalo mi vidieť ťa na obrazovke počítača.“

„Vrátili sme sa k denným vysielaniam, vďakabohu. Jar je proste príliš nudná. Nemám dosť materiálu, o čom by som hovorila,“ odvetím a spomeniem Daždivú šou, účet na sociálnych sieťach zameraný na počasie, ktorý spravujem.

„Národný úrad pre oceán a atmosféru predpokladá plodné mesiace s dvadsiatimi tromi pomenovanými búrkami, jedenástimi hurikánmi, z ktorých šesť dosiahne tretiu kategóriu alebo vyššiu. Budem mať čo robiť.“

„Presne tak to máš rada. Neznášaš, keď musíš len tak posedávať.“

„Nepamätám si, kedy naposledy som mala deň voľna.“ Obopnem hrnček oboma dlaňami. „Včera som zažila ďalší vzrušujúci moment.“

„Okrem písania si s novým online kamošom?“ Harlow sa prišuchne bližšie. „Znova si si stiahla zoznamku? Konečne si si zarámovala diplom, aby trollovia videli, že si kvalifikovaná hovoriť o atmosférickej vede a že to len necucáš z prsta?“

„K tomu sa dostanem niekedy v najbližších šiestich mesiacoch.“ ZmĺknemA na moment si vychutnávam novinky, ktoré s ňou idem zazdieľať. „Na Instagrame mám už milión sledovateľov.“

„Ó, môj bože.“ Harlow sa na mňa vrhne, prehodí mi ruky okolo krku a objíme ma. Vylejem trochu kávy na verandu, ale je ťažké robiť si z toho starosti, keď ma tak silno stíska. Smeje sa a dodáva mi pocit, že som dôležitá. „Strašne dlho si ideš za týmto cieľom.“

„Odkedy som pred siedmimi rokmi spustila vlastnú šou.“

„Je to prvá platforma, kde si prekonala míľnik jedného milióna?“

„Hej. Na všetkých sociálnych sieťach mám dokopy niečo cez dva, ale iba na Instagrame svieti jeden milión a…“ Povolím zovretie a odlepím sa od kamarátky. „Je fajn vidieť, že sa moja robota vypláca.“

„Pracuješ fakt tvrdo.“ Potiahne nosom a utrie si slzu spod oka. „Sakra.“

„Harlow Whitakerová. Ty plačeš? Asi fakt prichádza koniec sveta.“

„Som schopná sem-tam prejaviť aspoň nejaké emócie.“ Capne ma po ruke. „Som na teba hrdá, Quincy Phil-

lips Monroeová. Si žena, ktorá ide vo vede bomby. Nasleduješ svoje sny. Je radosť sa na to pozerať."

„Tiež som adresátom priemerných fotiek penisov ešte pred východom slnka. To je asi najdôležitejšia časť môjho životopisu. Hlavne keď ani neviem, ako sa týpek volá."

„Čo, prosím?" Harlow pokrčí nosom, vyzerá ako definícia znechutenia. „Želám si, aby som mala mužskú trúfalosť. Proste si predstav, že si stiahneš gate na véckach v Starbuckse, aby si si odfotila gule, lebo si myslíš, že nejaká baba ich túži vidieť. Ubezpečujem ťa, naozaj netúžime."

„Mám z toho traumu, nebudem klamať." Pritiahnem si nohy k hrudi a bradu si opriem o koleno. „Odhliadnuc od vtákov, niekedy nemôžem uveriť, že toto je môj život. Nikdy by som si nepomyslela, že pár videí o vzniku búrok sa stane virálnymi a…" Ukážem na dom za sebou. Spadnuté okenice na obývačkovom okne som ešte nevymenila. Rastlina v prasknutom črepníku stojí napravo od vchodových dverí, kam som ju položila minulé leto. Má to tu svoje muchy, áno, život mi plnia lekcie a chyby, ale je to niečo, čo som si vybudovala úplne sama. „A že z toho vznikne toto."

Tým myslím svoj život, ktorý som si vybudovala produkovaním kontentu o počasí, čo mi vynáša šesťcifernú sumu ročne. Nemám veľa priestoru na spomalenie, na oddych či čokoľvek iné mimo práce, ale nikdy sa nebudem sťažovať.

Som šťastná a všetko je super.

Čas od júna do novembra trávim vysielaním videí pre ľudí, ktorí sa pripájajú na moju šou z celého sveta. Ve-

diem online rozhovory s vedúcimi pohotovostných operácií v rôznych krajinách na juhovýchode, kontrolujem oceánografické údaje a monitorujem tlakové níže, ktoré sa tvoria v Atlantickom oceáne a Mexickom zálive.

Ženám sa tlčie do hláv, aby si svoje úspechy nechávali pre seba. Aby sa nechválili triumfami v strachu, že budú príliš hlučné a príliš drzé, no ja som sakramentsky dobrá v tom, čo robím. V odbore plnom mužov, ktorí cítia potrebu vysvetľovať vodný cyklus žene s doktorátom, sa nebojím priznať svoj talent.

„Vzniklo z toho toto, lebo si úžasná." Harlow mi ukradne kávu a odpije si. „Zaslúžiš si každý kúsok úspechu, ktorý si si vydobyla. Príď dnes do *Skrýše*. Dáme si mozzarellové tyčinky a oslávime prvý deň sezóny. Mohla by som vyhrabať aj nejakú paradajkovú omáčku."

„Ako si vedela, že pochybné mrazené polotovary hodené do mikrovlnky sú cestou k môjmu srdcu?"

„Kamošíme sa od siedmej triedy. Mňa sa už v živote nezbavíš, Quin."

„Keďže sa ťa nezbavím, môžem ti prezradiť ďalšie tajomstvo?"

„To môžeš vždy."

„Uchádzam sa o pracovné miesto v Národnej meteorologickej službe," poviem a rozosmejem sa, keď na mňa Harlow zagáni. „Hej, reagovala som rovnako."

„Drž zobák. O práci pre Národnú meteorologickú službu rozprávaš, odkedy sa kamarátime."

„Konečne som sa odhodlala." Pocit pýchy mnou prejde ako výboj energie, až skloním bradu. Trochu sa hanbím. Som však veľmi hrdá. „Chcem to skúsiť a došlo mi, že buď teraz, alebo nikdy. Moja kariéra prekvitá. Vy-

budovala som si meno bez zdrojov či finančnej podpory. Len sa zamysli, čo by som dokázala spraviť pre organizáciu, ktorej práca je vysielanie informácií pre verejnosť počas kritických meteorologických udalostí. Načasovanie mi nikdy nepripadalo vhodné a vždy som sa vyhovárala, prečo to nemám skúsiť. No minulý týždeň… neviem, Har. Bude to znieť posrane poeticky, tak si zo mňa nerob srandu. V jednom momente som sa však pozrela von oknom, uvidela som modré nebo a pomyslela som si, že mám zmysel aj mimo tvorby kontentu. Že by som do toho proste mala ísť. NMS by mi ten zmysel dala. Tak som to spravila. Poslať pozliepaný životopis a motivačný list možno nepatrí medzi moje najlepšie nápady, ale je to vo vesmíre, a tak uvidíme, čo sa stane."

„Ach, Quin. Je to strašne vzrušujúce. Tak teraz už musíš prísť do *Skrýše*. Zabudni na mozzarellové tyčinky. Dnes búchame šampanské, zlato."

Opriem si hlavu o plece. Neďaleko zaduní hrom. Oblaky sa rozídu. Dážď poseje zem smerom k mojej verande a ja premáham radostný úškrn.

„Toto bude to najlepšie leto," prehodím popod nos.

2. kapitola

Quincy

Drink predo mnou pristane ešte skôr, ako sa stihnem usadiť na popraskanej koženej barovej stoličke v *Skrýši* neskôr v ten istý deň.

„Na moju obľúbenú meteorologičku!“ prednesie Harlow. „Nie je to šampanské, ale osláviť to môžeme aj tak.“

„Vďaka mojej obľúbenej barmanke.“ Uškrniem sa a odpijem si z džinu s tonikom, konečne mám čas vydýchnuť si po celom dni, cez ktorý som nonstop dačo robila, odkedy odo mňa kamoška ráno odišla. Mám síce vybité baterky, ale srdce mi napĺňa eufória zo všetkých dobrých vecí, ktoré sa dejú. „Nemusíš sa mi toľko venovať, Har. Dnes je rušno a ty potrebuješ zarobiť.“

Skrýša patrí jej, a to v celej polorozpadnutej kráse.

Harlow kúpila bar pred piatimi rokmi a odvtedy sa drží kormidla. Vnútro zdobia starožitné svetlá a drevené obklady, ktoré vŕzgajú, keď vonku prší. Ak to tu človek nepozná, s najväčšou pravdepodobnosťou by len nevedomky prešiel okolo.

Skrýša sa nesnaží vzhľadom lákať davy. Nenájdete tu estetické tapety alebo pozadia na fotky na sociálne siete. Platí sa tu len v hotovosti a aj neónová tabuľa pri vchode sa každú chvíľu rozpadne, no je tu útulne. Človek sa cíti vítaný a spokojne, akoby ste boli doma mimo domu, s hlasným smiechom a príbehmi vyrozprávanými medzi starými priateľmi.

Nie som si istá, ako sa jej podarilo udržať podnik otvorený a funkčný, ak to však niekto zvládne, tak Harlow. Srdce jej bije pre *Skrýšu*, dala do nej aj ten posledný kúsok seba.

„Viem robiť viacero vecí naraz a tiež viem odhadnúť miestnosť." Svoj výrok podporí otvorením pivovej fľaše, ktorú hodí do plastového vedra s logom podniku *Fred's Crab Shack*. „Asi som sa minula povolaniu, mala som byť asasín."

„To fakt?" Rozosmejem sa. Položím pohár po dúšku silného nápoja. „Na Vianoce odo mňa dostaneš kopu romantických kníh. Žiadne ďalšie trilery. Odstrihneme ťa."

„Trilery sú uveriteľnejšie než romantické knihy. Prenasledovatelia a sérioví vrahovia v reálnom živote existujú, Quin. Nejaký tu môže byť aj medzi nami."

Obzriem sa po bare a pohľad mi spočinie na chlapíkovi, ktorý osamote sedí za vysokým stolom v rohu. Vytŕča z davu svojou vyžehlenou košeľou a nablýskanými hodinkami na zápästí. Pri lakti má prázdny pohár. Zakladače a papiere ležia na zošite so špirálovou väzbou a medzi zubami zviera pero.

Ak Harlow hovorí o ňom, tak je to ten najlepšie oblečený sériový vrah vôbec.

Má na krok od debila, asi sa vyzná v dôchodkovom sporení a investovaní lepšie než ja v meteorológii, no finančná gramotnosť je oveľa lepšia než vražedné tendencie.

„Je to on, však?“ Ukážem jeho smerom. Zdvihne nad seba tajničku do svetla a zamračí sa na nápovede, úplne potvrdí svoje zlovestné sklony, keď si pošúcha strnisko na sánke. „Akoby sa ani nepokúšal zakryť svoje diabolské vražedné plány.“

„Ale, prosím ťa. Jeho jediný prečin je, že je blondiak. V hosťovskej spálni má uteráčiky na ruky a v obývačke púšťa difuzér s olejmi. Stavím sa, že plače, keď zabije včelu. Neexistuje, že by henten vraždil.“ Harlow si oprie ruku v bok. „Myslím to vážne. Šťastne, až kým nepomreli? Pár, ktorý sa miluje až do smrti?“ Vhodí kúsok limetky do vysokého pohára so sódou a vodou a pochybovačne sa zachechce. „Celé je to podfuk.“

„Tu je tá cynická pesimistka, ktorú zbožňujem.“ Natiahnem sa ponad bar a uštipnem ju do líca. „Jedného dňa v to uveríš.“

„Uverím v deň, keď priznáš, že film *Twisters* bol vedecky presný.“

„Pre lásku božiu. Tornádo sa nedá len tak zastaviť.“

„Mali sa pobozkať.“

„Mali spraviť oveľa viac, než sa len pobozkať. Ten film by to zachránilo.“

Ukáže mi ponad ľavé plece. „Keď už hovoríme o žili šťastne, až kým nepomreli, prichádza slečna Kým nás smrť nerozdelí.“

Otočím sa na stoličke a zbadám, ako k nám kráča Mia Dunnová. S Harlow sme ju stretli prvý rok na stred-

nej. Bola o rok mladšia, no prestúpila k nám, keď sa cez leto presťahovali a z nás troch sa okamžite stali kamarátky. Piatkové večery sme trávili spolu v kine a nedeľné popoludnia pozostávali z kajakovania na jazere povyše Miinho domu.

Dospelosť so sebou priniesla výšku a prácu. Frajerov, rozchody, nových kamarátov a cestovanie. Sú chvíle, keď je zrazu život hektický a príde týždeň či dva bez toho, aby sme spolu trávili čas, ale nakoniec si k sebe vždy nájdeme cestu späť.

Nikdy som veľmi neverila v spriaznené duše, a čím som staršia, tým viac si uvedomujem, že žiaden muž si nikdy nezíska celé moje srdce. To totižto patrí týmto dvom, mojim najväčším podporovateľkám, sú mi obrovskou radosťou.

Romantický vzťah tomu nebude siahať ani po päty.

Mia nám zamáva a uhne sa chlapíkovi s plastovým košíkom hranoliek a ospravedlňujúcim sa úsmevom. Prisadne si na sedačku vedľa mňa, je zadýchaná a líčka má plné farby.

„Beh z parkoviska mi dal najavo, že by som mala začať chodiť do posilky." Položí si ruku na hruď. „Prepáčte, že meškám."

„Prosím, len nám tu nezgegni." Stisnem jej koleno na znak pozdravu. „Perný deň?"

„Kedy nie je? Dobieha ma deadline a topím sa v plánovaní svadby." Mia sa oprie lakťom o bar, bradu si zaborí do dlane. „Kto by si bol pomyslel, že existuje na výber toľko príborov?"

„Bude nová kniha? O čom?"

„O láske. Spoiler: pár sa dá na konci dokopy."

Harlow nespokojne zahučí, ale Mia si smutne povzdychne ako zakaždým, keď hovorí o ľúbostných románoch a všetkom, čo sa s tým spája. Jej zápal viedol k trom *New York Times* bestsellerom a k snúbencovi, na ktorého čakala roky.

Mia je spokojná so svojou domácnosťou ako zo škatuľky a uteráčikmi s vyšitými iniciálkami. Na Vianoce si obliekajú rovnaké svetre, aby sa odfotili na pohľadnice, ktoré posiela s nastávajúcim Richardom. Mená budúcich detí má už zapísané v denníku, kam si čmára všetky kreatívne nápady.

A ja som za ňu nesmierne šťastná.

Byť ľúbená je to, po čom vždy túžila. Mia si ako srdcervúco citlivá duša, ktorá do sveta vnáša strašne veľa dobra, zaslúži, čo si k nej našlo cestu. Jej život je ako z epilógu každej knihy. Predstavuje melancholickú odpoveď na otázku „kde sa vidíte o desať rokov?".

Usadená.

Spokojná.

Ďalej než ja, človek, ktorý sa chce každému zavďačiť a ktorý je príliš naviazaný na svoju prácu, aby si našiel niekoho zaujímavého na dlhšie než na pár minút, no a Harlow ako žena proti vzťahom je v pohode s tým, že umrie osamote.

„To znie hrozne." Harlow podá Mii pohár Chardonnay, naše objednávky si zapamätala hneď, ako otvorila *Skrýšu*. „Neviem sa dočkať dňa, keď nás v jednej zo svojich kníh prekvapíš nejakou príšernou vraždou."

„To bude volanie o pomoc. Znamenie, že ma držia proti vlastnej vôli." Mia hodí pohľad mojím smerom. „U teba je čo nové?"

„Quin má za sebou rušný deň," prehovorí Harlow.

„Asi sa to tak dá nazvať." Usmejem sa. „Už som to dnes Harlow povedala, keď ma prišla obťažovať s párty čapicami, a teraz o tom poviem aj tebe. Chceš najprv počuť veľkú novinu alebo radšej malú?"

„Malú," odpovie Mia. „Očakávania udržujem na minime a radšej sa postupne viac teším."

„Dosiahla som milión sledovateľov na Instagrame," poviem a kamarátke padne sánka.

„Milión? Božemôj, Quin. Gratulujem! To je strašne veľa ľudí, ktorí sa na teba obracajú pre správy o počasí."

„Som si istá, že polovica sú boti a ľudia, ktorí stále bývajú u mamy, ale…"

„Neopovažuj sa to zľahčovať." Mia ma chytí za ruku a prepletie si so mnou prsty. „Veľmi dobre vieš, že ťa sledujú kvôli tebe. Si najlepšia v brandži."

„Netušila som, že bude toľkých ľudí zaujímať strih vetra." Zasmejem sa. „Druhá novina je trochu impulzívnejšia."

„Impulzívnejšia?" Dotkne sa mi vlasov. „Snáď nie ofina alebo piercing v nose."

„Uchádzam sa o miesto v Národnej meteorologickej službe."

Mia zapišťí. Takmer prevráti pohár s vínom a hodí sa mi okolo krku. To je teda pevné objatie. Kučeravé plavé vlasy sa mi dostanú do úst, kým ma hlasno povzbudzuje. Jej entuziazmus mi prinesie úsmev na tvár, som vďačná za ľudí v svojom živote, ktorí ma podporujú, keď si idem za jedným z najväčších snov."

„Sakra. Ty si to spravila!" Odtiahne sa a skríkne. „Povedz nám o všetkom. Musím to celé dohnať. O akú pozíciu ide?"

„Odborník pre vedeckú a prevádzkovú činnosť," odpoviem.

„Mohla by si nám, neznalým v odbore, vysvetliť, čo to znamená?" pridá sa do konverzácie Harlow, až prestane s prípravou rumu s kolou pre jedného štamgasta, ktorý sedí na konci baru.

„Musela by som sa držať v obraze, čo sa najnovších vedeckých technológií pre verejnosť a meteorológov týka. Dohliadala by som na školenie úradu v oblasti meteorológie a predpovedných nástrojov." Zasmejem sa, lebo Miino nadšenie je nákazlivé. „Je to dôležitá práca, ktorá vie zachrániť životy, a zahŕňa to v prípade potreby aj rolu prognostika. Bola by som na vedúcej výskumnej pozícii v pobočke v Melbourne na východnom pobreží Floridy."

„Znie to tak oficiálne. Viem, že miluješ svoju šou, a toto mi pripadá, že to môžeš ešte znásobiť. Pracovať pre NMS – páni, strašne super pocit povedať tú skratku," Mia tleskne a natiahne sa po víno, „dovolilo by ti to robiť, čo miluješ, len vo väčšom, však? Asi? Vieš, že slová mi idú lepšie než veda. Ale vládne agentúry znejú vcelku dôveryhodne."

„Nekrivdi si. Si dobrá v oboch smeroch. Práca pre NMS by mi dala možnosť mať dosah na štátnu a federálnu úroveň, aspoň čo sa dotýka výskumu a vynášaní rozhodnutí. Ovplyvňovala by som zber údajov a integrovanie nových a rozvíjajúcich sa vedeckých teórií. Je dôležité študovať, ako môžeme v rámci klímy oddialiť náš zánik." Spravím pauzu na nádych, dôvod mojej snahy skúsiť niečo nové sa dostáva na povrch. „Ísť do toho ako žena je ešte dôležitejšie. Rada by som dokázala ľuďom,

ktorí moje povolanie zľahčujú a považujú ma len za akúsi influencerku počasia, že sa mýlia. Značná časť internetu si myslí, že len fotím západy slnka, nie že vzdelávam o prírodných katastrofách," poviem. „Svojej šou by som sa nevzdala, len by som ju trochu okresala. Spojila obe platformy. Nehovorím, že viem zmeniť svet, ale minimálne je to krok tým smerom."

„Ak môže niekto zmeniť svet, tak si to ty. Si úžasná, Quin." Mia potiahne nosom a opäť ma chytí za ruku. „Poviem ti to isté, ako keď si sa rozhodla založiť si šou o počasí na sociálnych sieťach. Aké ťažké to môže byť, keď to dokážu chlapi?"

„Chlapi to síce dokážu, ale ja to viem spraviť lepšie." Uškrniem sa. „Ďakujem, že ma povzbudzuješ."

„To je naše dievča," zvolá Harlow. Týpek na konci baru, ktorý má očividne pod čapicou, zdvihne naším smerom pohár a ja prijmem priania. „Dámy a páni, máme tu priekopníčku."

Z jedného drinku sa stane druhý a neskôr i tretí. Z opotrebovaného jukeboxu v kúte hrá hudba, pieseň od Dolly Parton vystrieda Diana Ross. Ktosi spustí hru pinball, pristanú pred nami mozzarellové tyčinky a Mia mi rozpráva o svojej novej klávesnici, ktorú si práve kúpila. V polke príbehu mi začne ukazovať fotky mačky, ktorú si chce adoptovať a presviedča o tom Richarda, o hodinu neskôr ma už bolí brucho od smiechu. Pokrútim hlavou, keď nám Harlow ponúka ďalší drink.

„Ja mám na dnes dosť." Odtisnem od seba prázdny pohár. Svet sa okolo mňa začína točiť. Som šťastná, užívam si ten pocit, keď človek ešte nie je opitý a všetko je vtipné, príjemné a nablýskané. „Musím skoro vstávať,

aby som stihla porobiť niečo pred začiatkom šou, a už som pomaly príliš stará na to, aby som ostala vonku na viac ako pár drinkov."

„Ja tiež tak," pridá sa Mia. Na bare sa rozsvieti jej mobil, palcom prejde po obrazovke, aby otvorila správu. Vypúli oči. Pozrie na mňa, potom späť na telefón a výraz tváre sa jej zmení. „Ale."

Zamračím sa. „Čo sa deje?"

„Všetko je úplne v pohode," povie, ale hlas má o oktávu vyššie než pred chvíľou. Znie v ňom najočividnejšie zavádzanie, aké som kedy počula. „Pohodička, fakt. Nič, o čo si treba robiť starosti."

„Mia."

„Quincy."

„Mia, vážne."

Nahlas si odfúkne. Mobil položí obrazovkou nadol a znova si povzdychne. „Ide o brata."

Stuhne mi krv v žilách.

Sebastian Dunn.

Môj dlhodobý akademický rival a životné trápenie.

Vždy nás čosi spájalo, tenučké vlákno nesympatií, ktoré sa medzi nami tiahnu od tínedžerských čias. Mali sme nejakých spoločných kamarátov a na chémii a iných predmetoch nám prischli susedné miesta. Stali sa z nás experti v hre „čo vieš spraviť ty, ja dokážem lepšie". Hovorili sme si veci ako „neexistuje, že máš správne riešenie" a „áno, mám, prečítaj si to a plač, ty nemožný ťuťko".

Na strednej sme si robili naprieky.

Zasypávali sa sarkastickými škodoradostnými poznámkami.

Nasledoval ma na rovnakú univerzitu na Floride a sedel vedľa mňa na predmete úvod do klimatických vied, jednoducho mi nedal minútu pokoja.

Vyhral WxChallenge, vysokoškolskú meteorologickú súťaž, v ktorej sa meria presnosť predpovede počasia, a o svojom víťazstve zverejnil video, kde sa prezentoval ako najlepší jednotlivec v oblasti predpovedí.

„Silná konkurencia," povedal a žmurkol na kameru, kým nahrával víťaznú reč, ktorú hodil na sociálne siete. „Ale nestačili mi," dodal s trofejou v ruke a ja som mala pocit, akoby hovoril priamo na mňa.

Jediné, čo ma drží nad vodou, je fakt, že momentálne býva v New Yorku, čo je tisíce kilometrov ďaleko. Krásne mimo môjho dohľadu a našťastie aj mimo vedomia.

„Ešte ho nikto nezhodil z Empire State Building?" spýtam sa a najradšej by som myslela na čokoľvek iné ako na neho. Život je oveľa lepší, keď nemusím hľadieť na toho arogantného jedinca, ktorý mi vyhadzuje na oči, že jeho vedecké výsledky publikovali v časopise, hoci ja robím dvakrát toľko roboty.

„Myslím, že si jediná, ktorá by ho niekam strčila, ale nemáš v sebe ani štipku násilníka," povie Mia a je dobré, že mi nevidí do hlavy. Bola by veľmi sklamaná. „Len sa ozval. Pýta sa, čo je nové v meste. Je pracovne vyťažený, nehovoríme spolu tak často, ako sme zvykli."

„Povedz mu, že všetko je super."

„Odkážem." Mia sa zastaví. Čakám, čo bude pokračovať: vyhral Nobelovu cenu za fyziku. Objavil riešenie, ako ukončiť svetový hlad. Možno sa chystá do vesmíru kolonizovať Mars. Môžem predsa snívať. „Vraj má pre mňa prekvapenie."

„Snáď sa sťahuje do Antarktídy. Morský svet by ho určite zbožňoval," vysúkam zo seba a neznášam, že je to pravda.

Všetci milujú Sebastiana Dunna.

Vždy bol ten najhlučnejší človek s najväčším nadšením v skupine. Dosiahol internetovú slávu a pred pár rokmi si vybudoval kult sledovateľov, až skončil v časopise *People* v rubrike „Najsexy muž sveta", kde ho označili za „sexy chlapíka od počasia, pri ktorom nikto neostane suchý" a k tomu pridali klip, v ktorom naháňa tornádo v kovbojskom klobúku a priesvitnej košeli, čo zbúralo internety. Sexy zostrihané videá a narážky na to, aké sú z neho ženy mokré, ma mátali ešte mesiace.

Jeho obdivovatelia ho premenovali na „zlatého chlapca od počasia" a teraz pracuje pre stanicu ABC, kde vysiela večerné správy ako senior meteorológ, pričom ho sleduje asi päťkrát toľko ľudí ako mňa. Celý jeho profil pozostáva z fotiek v teréne, ako sa opiera o okno na džípe a hľadí do diaľky. Pod fotkami s dramatickými filtrami má státisíce lajkov a komentárov, takže zablokovanie akejkoľvek zmienky jeho mena bola tá najmúdrejšia vec, akú som kedy urobila.

„Keď to zistím, dám ti vedieť." Mia preruší moje zasnívanie, v ktorom si predstavujem, ako každý večer pokazí texty v priamom prenose pred ôsmimi miliónmi ľudí. „Isto to nie je nič dôležité. Stavím sa, že sa chystá na konci leta na návštevu."

„Dokonalý čas naplánovať si výlet na sever. Aká škoda, že sa nám neskrížia cesty," poviem.

„Vôbec si to nemyslela sarkasticky."

„Netuším, o čom hovoríš.“ Vytiahnem peňaženku a vyberiem z nej dve dvacky. Harlow si odo mňa nevezme peniaze, ak ich uvidí, tak ich bezpečne šuchnem pod čistý pohár na konci baru, kde ich neskôr nájde. „Pripravená na odchod?“

„Hej.“ Mia sa usmeje a pridá vlastné peniaze. „Chceš ísť so mnou taxíkom?“

„Jasné, že hej.“ Zamávam Harlow, ktorá je zaneprázdnená blonďavým ne-vrahom. Prisahám, že som videla, ako sa začervenala, ale dávam to za vinu hroznýmsvetlám a džinu, ktorý som popíjala. „Síce plánujem zmiznutie tvojho brata, ale ty, Mia Dunnová, si super baba.“

„Bude zo mňa komplic, však?“

„Nikdy.“ Zoskočím zo stoličky a prehodím jej ruku okolo krku. „Keď nadíde jeho chvíľa, nastražím to ako nehodu. Sľubujem.“

Neskôr, keď vleziem do postele, na Sebastiana a jeho neurčité prekvapenie pre sestru vôbec ani nepomyslím.

SEKCIA KOMENTÁROV POD DAŽDIVOU ŠOU

@TucetAPol18: To už máme prvý týždeň hurikánovej sezóny? Či tiež to bude tento rok rušné alebo skôr pokojné…

@DaždiváŠou: @TucetAPol18 Predpokladám 14 pomenovaných búrok, 6 hurikánov.

@SandraClaire1982: Zachytil niekto, ako sa vola to meteo radio, ktore Quincy spomenula v minulom videu? Potrebujem nove a to jej vyzeralo fajn.

@VeseléSlniečko89: je to Midland ER310, @SandraClaire1982. Stojí za to.

@SandraClaire1982: @VeseléSlniečko89 dakujeeeem!!

@DaždiváŠou: Presne ako hovorí @VeseléSlniečko89! (mimochodom, super meno ☺)

@najvacsiahviezda: Hej, @DaždiváŠou, natočíš nám, ako vyzerá tvoj deň??! Budem končiť strednú a úprimne zvažujem štúdium meteorológie (vďaka tebe!), ale netuším, ako vyzerá taký typický deň!

@AndrewMac69: @DaždiváŠou nikdy mi neodpisuje, ale dovolil by som jej spravit si zo mna rohozku.

@DaždiváŠou: @AndrewMac69 Tvoju ponuku musím odmietnuť. Ale ďakujem za reakciu na videu!

3. kapitola

Sebastian

Čašníčka, ktorá ma vedie reštauráciou na raňajkové stretnutie s kamarátmi, na mňa neskutočne flirtujúco žmurkne.

Rovnaký pocit mám aj z jej pohľadu, keď sa obzrie ponad plece, očami mi spočíva na rukách dlhšie, než by sa považovalo za prejav slušnosti. Pohľad jej skĺzne na môj ľavý prstenník, potom mi znova pozrie na tvár a ja ju uznávam za to, že najprv zisťovala, či nie som zadaný.

„Môže byť?“ spýta sa a ukáže na voľný stôl.

Prižmúrim oči a snažím sa rozpomenúť si, odkiaľ ju poznám.

Nie je možné, aby sme boli rovesníci. V očiach jej žiari príliš veľa života. Ešte ju nepremohla existenčná beznádej a depresia, ktorú my, ľudia po tridsiatke, začíname cítiť, keďže sa od vekovej hranice na pitie alkoholu čoraz viac približujeme skôr dôchodkovému veku.

„Výborne.“ Usmejem sa na ňu. Začervená sa, ako som aj očakával. To gesto som už zdokonalil. „Poznám ťa odniekiaľ? Odprisahal by som, že sme sa už stretli.“

„Ale.“ Skloní hlavu a zasmeje sa. „Tvoja sestra ma zvykla strážiť, keď som bola malá, a vídavala som vás v meste, keď ste sa vrátili na prázdniny. Som Penelope.“

„Ahoj, Penelope. Ja som…“

„Na teba príliš starý.“ Cooper Givens, môj najlepší kamarát, ktorý večne prekazí pokusy o flirtovanie, preto sa s ním už ďalej nebudem rozprávať, mi prehodí ruku okolo pliec a postrapatí mi vlasy. Riadne ho štuchnem pod rebrá a vymaním sa mu zo zovretia. „Nechaj tú babu na pokoji, Seb. Isto sa nechce rozprávať s dinosaurom.“

Čašníčka sa vyparí za zvuku vlastného chichotu, keď sa otočím Cooperovým smerom. Uškŕňa sa možno až príliš široko na niekoho, kto práve skončil štyridsaťhodinovú zmenu na hasičskej stanici, preto prevrátim oči.

„Tiež ťa rád vidím, ty debil,“ poviem.

„Dám ti dvadsať babiek, ak mi zopakuješ jej meno,“ odvetí.

„Peggy.“

„Ani zďaleka.“

„Priscilla?“

„Si stratený prípad. No kvitujem snahu.“

„Už mi toľko nelichoť, Coop. Ešte mi to stúpne do hlavy.“ Buchnem ho do ramena a rozosmejem sa, keď si ma pritiahne do objatia. Sadneme si oproti sebe do boxu. Vezmem do ruky nádobu s kávou, ktorá na nás už čaká, a pohár si naplním až po okraj. „Navyše, ak som ja dinosaurus, tak ty si obyčajná fosília.“

„Som od teba starší o tri mesiace, Dunn. Nebuď drzý.“ Cooper si natiahne nohy a buchne do mňa kole-

nom pod stolom. Jemne ma ťukne chodidlom do píšťaly a znova sa usmeje. „Čudujem sa, že si opustil svoj nablýskaný strešný byt na Fifth Avenue a znížil si sa na našu úroveň."

„Dobre vieš, že nebývam na Fifth Avenue. Je tam priveľa turistov."

„Tak to asi znamená, že si sa už udomácnil na Manhattane. Je pravda, čo sa šepká, že pred tebou stoja dlhé rady modeliek? Ja by som povedal, že sú to kecy, keďže si si práve robil zálusk na dvadsaťštyriročnú šťandu v reštaurácii."

„Cítim sa tu doma úplne vítaný." Je rad na mne, aby som ho kopol, a tak sa uistím, že ho trafím rovno do členka. Prenikavo zaskuvíňa a ja sa uškrniem. „Uvidíme, či sa s tebou podelím o cheesecake, ktorý som so sebou priniesol."

„Márnotratný syn sa očividne prinavrátil. Tá baba pri vchode si určite čarbe tvoje meno na celý zasadací poriadok. Zabúdam, ako z teba ľudia idú do kolien." Nathan, druhá časť mojej kamarátskej skupinky, nás preruší, keď si prisadne do boxu vedľa Coopera. „Rád ťa vidím, Sebby. Si jediná vec okrem mojich rastliniek a čerstvého čučoriedkového koláča, ktorá ma dostane z postele takto skoro."

„Sedím priamo tu," ozve sa Cooper.

„A moje tvrdenie ostáva platné." Nate si ho letmo prezrie a hodí pohľad na mňa. „Čo robíš v meste? Prišiel si na dlhšiu dovolenku? Chcú ťa v ABC nahradiť?"

„Dúfam, že nie. Dostal som povolenie vyskúšať niečo nové, takže by bolo dosť nahovno, keby ma hneď nato prepustili," poviem.

„Niečo nové?“ spýta sa Cooper.

„Beriem si dočasné voľno z pozície senior meteorológa.“

„To ocenenie Emmy, čo si vyhral, ti nestačí? Chystáš sa na taký ten sebaobjavovací výlet?“ opýta sa Nate. „Lebo pochybujem, že čokoľvek, čo hľadáš, nájdeš na predmestí v Orlande.“

„Emmy mám hrdo vystavenú doma v pracovni.“

„Isto ju každé ráno leštíš.“ Cooper sa zachechce a ja ho znova kopnem. „Stavím sa, že si v nej obzeráš svoj odraz.“

„Len mi ďalej lichoť, Givens.“ Zakloním sa, ruku mám prehodenú cez operadlo. „Žiadne sebaobjavovanie sa nekoná. Len to idem na leto trochu obmeniť.“

„To čo znamená? Budeš chodiť častejšie veslovať? Alebo robiť reportáže o doprave namiesto následkov prírodných katastrof?“ Nate nakloní hlavu. „Zapíšeš sa na kurz skromnosti a ako nebyť prízemný?“

„Veľmi vtipné. Vlastne som tu, lebo som v New Yorku dostal zelenú na dokument o počasí. Páčil sa im nápad, že dáme ľuďom program, ktorý bude zachytávať dlhšie časové obdobie, a ja sa budem zameriavať hlavne na hurikánovú sezónu.“ Odmlčím sa, aby som si odkašľal. „Budem hovoriť o nebezpečenstvách počasia, ale zároveň ukážem aj jeho krásy. Spravím reportáž o každej búrke, ktorá sa privalí na Floridu, a porozprávam sa s miestnymi, aby som ukázal následky rozsiahlych škôd.“

„To sa mi pozdáva.“ Nate si odfrkne. „Naživo priamo z oka hurikánu vás zdraví váš americký miláčik, Sebastian Dunn.“

„Toto je privítanie, aké som očakával," podotknem. „Máš sa v čom zlepšovať, Coop."

„Hej, hej." Cooper si otočí šiltovku dozadu a zakryje tak svoje plavé vlasy. Na čele sa mu skvie červený odtlačok, kde sa mu isto ešte prednedávnom opierala prilba. „Národné nočné správy. Nový seriál. Je niečo, čo nedokážeš? My ostatní potom vyzeráme zle."

„Je veľa vecí, ktoré nedokážem." Pokrčím plecom. „Napríklad neviem poskladať plachtu s gumou, aj keby mi od toho závisel život."

„Našli sme Achillovu pätu nášho hrdinu."

„Veď vieš, čo sa hovorí. Boh dáva najťažšie bitky svojím najlepším bojovníkom." S úškrnom si prekrížim ruky. „A ja som hotový vojak."

Čašníčka nám doplní nádobu s kávou a zapíše si našu objednávku po tom, ako prinesie dva hrnčeky pre chalanov. Chvíľu sa dohadujú, komu prischne ružový s namaľovanými sedmokráskami. Kameň, papier, nožnice zaistí víťazstvo pre Natea, ktorý Cooperovi vystrčí prostredník.

„Som člen záchranných zložiek. Za ľudí ako si ty riskujem vlastný život. Mal by som mať nárok na henten hrnček," povie Coop. „Vieš, koľko bezvládnych tiel som vytiahol včera v noci z auta po nehode, kým ste vy všetci spali? Rovných päť."

„Vôbec sa teraz necítim ako previnilec." Nate si povzdychne, strčí obyčajný hrnček cez stôl a vezme si ten s kvetinkami. „Nie je to fér, keďže ja viem ponúknuť maximálne tak koláčiky a návod, ako si vyrobiť vlastné hnojivo. Si prekliaty hrdina."

„Rád začínam deň rozhovorom o hnojivách," poviem.

„Ja tiež." Nate si v káve rozmieša kocku cukru. „Ako dlho sa zdržíš, Seb? Celú hurikánovú sezónu?"

„Asi len do septembra alebo októbra. Pochybujem, že by sa mi podarilo ostať celých šesť mesiacov, nech už som vyhral hocikoľko ocenení."

„Musíme ťa držať pri zemi," povie Cooper. „Tešíš sa na novú prácu? Zmena je dobrá, nie?"

Otvorím ústa, ale rovnako rýchlo ich aj zavriem.

Títo dvaja vedia o mojom živote všetko, no niečo ma zadrží, aby som nevyblafol, čo ma v poslednom čase trápi – to, ako sa cítim zaseknutý vo vlastnej kariére. Ako sa posledný rok vliekol, jeden deň dlhší ako ten predchádzajúci. Ten hrozný pocit, ktorý ma ťaží v bruchu ako tehla, keď sa chystám do práce.

Ako im mám povedať o obavách, že práca, ktorá mi kedysi prinášala radosť, už pre mňa stratila iskru?

Ako mám priznať, že sa trápim, len šliapem vodu v strede oceána bez záchrannej vesty? Vyhorený, sakramentsky vyčerpaný, hľadajúci aspoň štipku nadšenia v korporátnom americkom pekle, keď neviem robiť nič iné, len hovoriť o tlakových nížach a studených frontoch?

Nechcem hovoriť o falošnom úsmeve, ktorý som zdokonalil. O vnútornej bolesti, ktorá sa mi usádza v hrudi, lebo mi chýba niečo, čo by som miloval – nával adrenalínu, ktorý som zažíval, keď som šiel do terénu. Z možného nebezpečenstva, ktoré okolo mňa číhalo.

Staré dobré časy.

Síce cestujem naprieč krajinou a robím reportáže o prírodných katastrofách po tom, ako sa udejú, každý

mesiac navštevujem iné mesto, ktoré postihli prírodné požiare, zosuvy pôdy či tornáda, no to ešte neznamená, že ma to baví. Že som priamo uprostred všetkého.

Nie tak, ako zvyklo.

Nie tak, ako by som chcel.

„Neviem sa dočkať," poviem s rovnakým úsmevom. Tvárim sa prirodzene, pokojne a spokojne. Ako klasický Seb. Nič ma nedostane. „Bude super prinavrátiť sa k búrkam."

„Aké poetické," povie Nate.

„Možno je len trochu mimo." Cooper sa vrhne na tanier palaciniek, ktoré upútali jeho pozornosť. „Človek nikdy nevie."

Najbližšie sa k takému euforickému pocitu približujem, keď si prehrávam svoje meteorologické začiatky.

Naháňanie búrok je úlet. Je to niečo, v čom som dobrý, a nad tým sa v poslednom čase zamýšľam. Zasnívane spomínam, ako som mal čosi po dvadsiatke, ešte som úplne neprerazil a bol som to proste len ja s ďalekohľadom, neschopným notebookom a otvorenou cestou pred sebou. Nič v dohľade, len kumulonimbus a výstražná siréna ohlasujúca tornádo v diaľke.

Značnú časť posledného roka ma zožiera nostalgia, nezáleží, koľko ľudí ma sleduje na sociálnych sieťach, nikdy mi to neprinesie rovnaký pocit ako horúčka pri naháňaní búrok.

S každým plynúcim dňom cítim, že viac a viac stagnujem. Obávam sa, že sa mi nepodarí vyhrabať sa z diery, do ktorej som upadol. Neviem, ako znova získať pocit, že milujem, čo robím, no tento dokumentárny seriál je aspoň pokusom nejako to zistiť.

Ľudia v mojom najbližšom okolí vždy vedeli, čo chcú v živote robiť. Mia, moja mladšia sestra, začala písať príbehy, keď mala päť rokov, a jej predstavivosť sa nikdy nezastaví. Cooper sa prihlásil na hasičský výcvik hneď po škole, lebo má veľké srdce a najradšej pomáha ostatným. Nate sa nezapodieval ďalším vzdelaním, ešte pred dvadsiatkou si otvoril vlastný obchodík so sladkým pečivom a koláčmi.

No a potom som tu ja.

Mám tridsaťjeden rokov a som na pokraji krízy, zatiaľ čo ma sledujú milióny ľudí.

„Povedal si Quincy, že si sa vrátil?" opýta sa Nate, až zažmurkám a vrátim sa do reality.

Quincy Monroeová.

Sestrina najlepšia kamarátka a môj obľúbený človek na podpichovanie.

Hoci je medzi nami značná vzdialenosť, predsa je Quincy všade. Okupuje priveľa mojich myšlienok a ja som strávil roky zisťovaním, ako to zastaviť.

Keď Nate zazdieľa fotku, aby ukázal nové hortenzie v Poliatej kvetinke, kvetinárstve, ktoré si otvoril po dvadsaťpäťke, hneď si všimnem kúsok Quinciných hnedých vlasov v rohu záberu. Predstavujem si, že vonia ako kvety. Že prehodí nejakú vetičku o tom, ako krásne budú vyzerať v niečej záhrade.

Je aj na ďalšej fotke, rozmazaná v pozadí, s Cooperom, Harlow a Miou hrajú hry u Harlow doma. Na stole leží kôpka kariet. Fľaše od piva postávajú na stolíku pod televízorom. Hlavu má zaklonenú, lebo sa akurát smiala.

„Nie." Poťukám po ušku na hrnčeku, aby som si zamestnal prsty. Potrebujem s nimi niečo robiť. Je mi teplo

a nepohodlne, tak len znova pokrčím plecom. „Ešte som nemal tú česť na ňu naraziť, ale som si istý, že bude celá bez seba, keď jej poviem, že tu ostávam na celé leto. Uvidím sa s ňou na tej súťaži v príprave čili, bude to vrchol mesiaca."

„Nezabuchla ti naposledy dvere pred ksichtom? Bolo to minulé leto, keď si sa jej spýtal, či sa s tebou nechce podieľať na výskume, že?"

Prekliaty Cooper a jeho pamäť.

„Neviem, o čom hovoríš. Nikto žiadne dvere nezabuchol."

„Quincy ti zabuchla dvere pred nosom." Nate si hodí do úst kúsok zemiaka. „Aj si si to zaslúžil za tie reči, že vraj si z vás dvoch ten… ako si to povedal? Hej, už viem. Ten, ktorého práca je prínosom pre meteorologickú komunitu."

„Kámo." Cooper pokrúti hlavou. „To nie je okej."

„Ja som…" zatnem zuby. „Tak som to nemyslel."

„Ako si to teda myslel?"

Už si to nepamätám jasne.

Quincy používala veľké vedecké slová a ja som zostal v rozpakoch.

Vždy ma najviac priťahovala inteligencia a ona len tak mirnix-dirnix používala moje obľúbené slová ako termodynamika, makroburst a adiabatický, ako sa iní ľudia rozprávajú o televíznych programoch.

Čo je však posledný klinec do rakvy, ktorý ma dostáva už úplne do kolien?

Keď je žena sebavedomá a vie, čo môže ponúknuť – no a Quincy si bola svojimi schopnosťami vždy nesmierne istá.

„Toto je výsluch.“ Omylom prevrhnem soľničku a hneď ju znova postavím. „Na čej strane stojíte?“

„Nestojím na žiadnej strane,“ povie Cooper.

„Ani ja.“ Nate prikývne. „Som neutrálny.“

„Stále nechápem, prečo spolu nevychádzate. So zvyškom z nás nemá problém.“

„Asi preto, že už nemôžu byť odlišnejší. Sebby je chaotický a hlučný. Úplne neorganizovaný a koná bezhlavo.“

„Haló,“ namietnem. „Ja nie…“

„Nie je to zlá vec. Veď pozri, aký si úspešný.“ Nate ukáže mojím smerom. „Quincy je metodická. Keď hovorí o počasí, drží sa výskumu, dát a vedy, zatiaľ čo ty si plný energie a väčšinou sa spoliehaš na pocity. Obaja ste dobrí v tom, čo robíte. Len na to idete z opačnej strany.“

„Mali by ste na niečom spolupracovať. Nemôžeš točiť dokumentárny seriál o hurikánoch bez toho, aby si ju nespomenul. Jej meno v tomto odbore čosi znamená,“ dodá Coop.

„To teda znamená,“ zahundrem. „A nie je to moja chyba, že si mýlite charizmu s chaosom.“

„No tak.“ Cooper sa zasmeje. „Nie si až taký kretén, aby si neuznal, že sa dievča vyzná, či?“

Povedať, že sa dievča vyzná, je slabé slovo.

Quincy je najmúdrejší meteorológ, akého som kedy stretol. Kladie dôraz na detaily a všíma si veci, ktoré iným uniknú.

Roky strávené v tej istej triede nás dostali na rovnakú úroveň, ale keď začne rozprávať o niečom, čo ju nadchýna?

Som si istý, že počúvam s padnutou sánkou. V očiach mám srdiečka, obzvlášť, keď formuluje rozhovor spôsobom, aby jej rozumel aj bežný človek.

„Nie, to nie som." Potiahnem sa za golier. Veľmi ťažko sa mi sedí pokojne. „Je múdra."

„Pamätáš si, ako ste sa prvýkrát stretli? Obzeral si sa po triede, kde si mal mať chémiu, a čakal si, že sa objaví chalan. Keď si k tebe prisadla Quincy, vyštartoval si po nej a spýtal si sa, či by nechcela… čo to bolo, Nate?"

„Či by si cez obednú prestávku nechcela zahrať hru Sedem minút v nebi. Čiže si sa s ňou chcel ísť bozkávať." Nathan Shaw, ten najnamrzenejší debil na celom svete, sa smeje na môj účet. „Monológ, čo potom dala, bol hotová poézia."

Nikdy nezabudnem, ako sa zatvárila, keď som si vyložil nohy na stôl, zo študijného plánu som poskladal origami srdiečko a hodil ho jej smerom so žmurknutím.

„*Čo by si povedala, keby sme vynechali obed a radšej sa trochu zabavili?*" spýtal som sa.

„*Ako zabavili?*" odvetila, otvorila si zošit a vôbec mi nevenovala pozornosť.

„*Počul som, že Sedem minút v nebi vie byť paráda. Sľubujem, že so mnou uvidíš hviezdičky.*"

„*Jediné, čo s tebou chcem robiť, je akademicky ťa rozdrviť.*"

Stále som kamarátom nepriznal, ako ma ten rozhovor vtedy rozpálil.

„Dobre, spravil som chybný predpoklad, ale nie je to úplne moja vina. Rodovo neutrálne meno? Ako…"

Cooper ma preruší smiechom. „Jasné. Nepokúsili sa v ten deň k tebe prisadnúť si, koľko, štyri baby?"

„Ďakujem, že si konečne na mojej strane. Presne to hovorím. Nemôžete mi mať za zlé, že som očakával za partnera chalana, ktorý je v skupine a má záľubu v histórii. Navyše, je to už minulosť." Zaškerím sa. „Sme dospelí a ja sa neviem dočkať, ako ju budem toto leto držať v pozore. Mal by som si zapisovať skóre, koľkokrát ju naseriem."

„Je fajn mať ťa späť, Sebby," povie Nate.

Aj v New Yorku mám kamarátov. Skupinu kolegov zo správ a chalanov, s ktorými chodím štyrikrát do týždňa veslovať. Potom suseda, s ktorým som raz či dvakrát skočil na pivo, a známeho zo školy, čo ma kontaktoval, keď mal minulé leto stráviť v meste.

No týmto dvom sa nikto nevyrovná.

„Nikde inde by som nebol radšej," podotknem úprimne.

„Keďže sme dojedli a naše milé posedenie sa blíži ku koncu…" Cooper vytiahne peňaženku a položí na stôl peniaze. Vyšuchne sa von z boxu a postaví sa. „Idem sa domov hodiť do postele. Táto posledná nočná bola najdlhšia v mojom živote. Na najbližších dvanásť hodín zapínam režim Nerušiť."

„Nie sme tvoje pohotovostné výnimky?" Nate sa zachmúri. „Presne pre toto dávam pred tebou prednosť koláču."

„Ten pocit je vzájomný. Moja posteľ je dôležitejšia. Vy to zvládnete."

„Dobre sa vyspi, kamoško," poviem. „Uvidíme sa neskôr."

„Skôr idem hibernovať." Zazubí sa. „Teším sa, že si späť, Seb. Bez teba to nie je ono."

„Aj ja sa teším.“ Rovnako sa na neho usmejem. Prvýkrát po celej večnosti sa cítim ľahko. Ležia predo mnou nekonečné možnosti. Strávim čas so sestrou a nájdem nové spôsoby, ako naštvať ženu, ktorá ma nemá rada. „Čaká nás pár mesiacov plných zábavy, chalani.“

4. kapitola

Quincy

Prvý júnový týždeň poháňa mesiac dopredu, keď sú dni dlhé, poobedia horúce a hurikánová sezóna je v plnom prúde.

Väčšinu času trávim odpovedaním na komentáre na sociálnych sieťach pod príspevkami o krízových balíčkoch pre prípad hurikánov a o tropických vlnách, ktoré si razia cestu od afrického pobrežia. Ojedinele vediem rozhovor so spravodajskou stanicou, ktorá sa chce rozprávať o pripravenosti na búrky, a večer sa odreagujem na prednej verande, kde sa s Miou a Harlow usalašíme v hojdacích kreslách, popíjame ľadový čaj a delíme si limetkový cheesecake.

Nachádzam sa v tom nádhernom rozpoložení medzi ochromením a úplným šťastím. Spochybňujem, či je možné zažívať lepšie chvíle, a snažím sa nemyslieť na pozíciu v Národnej meteorologickej službe, ktorú mám stále v hlave. Ešte mi od nich neprišla správa, ale ostávam pozitívne naladená.

Aspoň sa o to snažím.

Na stole mi zabzučí mobil. Moja pozornosť sa odlepí od satelitných záberov Atlantického oceánu, ktoré som si prezerala posledných tridsať minút, a pozriem na Harlowino meno na obrazovke. Usmejem sa a otvorím upozornenie.

Harlow

Komu napadlo usporiadať súťaž v príprave čili v strede leta?

Podľa mňa je to riadna zákernosť.

Príď, keď sa ti bude dať, aby sme mohli začať.

„Doriti," zahreším v prázdnej kancelárii.

Stratila som pojem o čase, ako sa mi vždy stane, keď sa zahĺbim do práce.

Keď do niečoho idem, tak naplno. Všetko sa odsunie na druhú koľaj a ja sa vyparím na dlhšie, než by som mala. Fixujem sa a som načisto posadnutá, vložím sa do daného projektu celá, až nič neostane. Zanedbávam ostatné časti života, nie zámerne, ale preto, že som upierala pozornosť niekam inam. Som rozlietaná na všetky strany, lebo som uprednostnila vedu pred ľuďmi, na ktorých mi záleží. Chcem byť uznávaná a chcem, aby ma ľudia považovali za podstatnú.

Odsuniem sa na stoličke a vypnem počítač. Rýchlo odpíšem Harlow, kým schmatnem kabelku a zoznam prísad, ktorý mi poslala včera večer, nech ich vyzdvihnem z obchodu.

Zastavím sa v potravinách a hneď som tam!

Nasadím si šiltovku, aby som zakryla neumyté vlasy, a vyjdem von. Pozdraví ma dusivá vlhkosť, do svojho Hyundaia však nastupujem s úsmevom. Namiesto klímy radšej otvorím okná, vetrík ma hreje na pokožke, až sa mi nechce veriť, že som kedysi uvažovala nad odchodom z Floridy.

Prechádzala som si univerzity v Colorade a Oklahome, chcela som sa uchádzať o najlepšie študijné miesto v odbore meteorológia v krajine, ale teraz som šťastná tu, v Oak Valley, v meste, kde som vyrastala.

Sme dostatočne blízko zábavných parkov a Orlanda, aby sme mali pocit, že žijeme vo veľkom meste, no zároveň dosť ďaleko, aby si táto oblasť zachovala svoje malebné čaro a pokojnú atmosféru. Výklady obchodov vyzdobené na sviatky a staré dláždené cesty so sebou prinášajú nádych malého mestečka. Rovnako i familiárnosť v susedstve, ktoré poznám roky, a cestičky, po ktorých prechádzam, keď sa skončí sezóna a môj každodenný život už nie je naplnený prácou až po okraj.

Srdce mám naviazané na Floridu, ktorú prezývame Slnečný štát. Vždy to tak bolo, a aj keď sa naši po tom, čo som skončila strednú školu, presťahovali na sever, ja

som zostala. Zubami-nechtami som sa držala života, pri ktorom sa mi vo vlasoch objavovali plavé pramene od všetkých tých hodín strávených na slnku.

Vo vzduchu sa nesie tajomstvo, ktoré ťažko odhalí niekto, kto nevyrastal s búrkami na dennom poriadku a s vysokými teplotami aj pri zdobení vianočného stromčeka. Je to jedinečné. Pripomína mi to, že som nažive. Som žijúca, dýchajúca bytosť, ktorá robí, čo môže, v chaose zvanom život, a to je neskutočný dar.

Zastávka v obchode mi netrvá dlho, s pesničkami od *Pearl Jam* a *The Wallflowers* to zbehne rýchlo. Neponáhľam sa, kým prechádzam pomedzi regály a vyberám položky zo zoznamu od Harlow. Do košíka hodím plechovku fazule spolu s koreninami a pohárom cesnaku. Namierim si to do zadnej časti obchodu k ovociu a zelenine a prihadzujem cibuľu, rajčiny, zelenú papriku a ďalšie suroviny potrebné na prípravu toho najobstojnejšieho čili na svete, potom pokračujem k mäsovým produktom.

Než sa dostanem k chladiacemu boxu a obzriem si ponuku mletého hovädzieho, môj košík rázne zastane. Vzduchom preletí mobil. Vystavený toaletný papier sa zakolíše a ja svižne natiahnem ruky, aby som zabránila bielej lavíne rozpučiť ma.

Nepreži la som extrémne poveternostné podmienky len preto, aby ma dostala hŕba dvojvrstvového toaleťáku.

Kríza je zažehnaná, a tak cúvnem s vozíkom. Zažmurkám a zrak mi padne na toho posledného človeka, ktorého túžim vidieť.

Široká hruď. Odraté rifle značky Levi's a opálená pokožka. Vykúkajúce strnisko na ostro rezanej sánke.

Tenká strieborná retiazka ovinutá okolo krku. Strapaté tmavé vlasy a oči modré ako polnočná obloha. Vôňa opaľovacieho krému a kávy vo vzduchu, to všetko ma vráti do časov, keď som mala sedemnásť. K nespočítateľným hádkam a nafúkaným výrazom.

Sebastian Dunn sa na mňa uškŕňa, akoby vyhral nejakú posranú cenu, a ja túžim po tom, aby som sa na mieste prepadla pod zem.

„Tak tu ju máme," povie. Jeho hlas znie hlboko a mocne. Prikradol sa do neho náznak južanského prízvuku, ktorý počuť na niektorých slovách. „Na tento moment som čakal. Rád ťa vidím, Monroe."

Znova zažmurkám a dúfam, že halucinujem, no stále tam stojí, čo pre mňa predstavuje problém.

Na Sebastiana osobne nikdy nie som pripravená.

Vznáša sa okolo neho prenikavá, neodolateľná aura, keď je oblečený v obyčajnom bielom tričku natiahnutom na trupe, ktorý, ako dobre viem, má vypracovaný už od školy. Mia spomenula, že stále chodí rekreačne veslovať pre newyorský klub, čo sa ukazuje na ramenách a bicepsoch. V sebavedomom držaní tela.

Došľaka s ním.

Pozornosť prenesiem na šľachovité predlaktia, ktoré nemajú čo patriť mužovi, ktorý sa živí rozprávaním o studených frontoch a vodnej pare. Spod rukáva mu vykúka kúsok tetovania a ja neznášam, že viem, čo to je: búrkový oblak s mikrofónom v ruke. Akoby mimochodom raz spomenul pieseň *Singing in the Rain*, keď sme strávili čas s kamošmi v *Skrýši* do záverečnej, obaja sme boli trochu naťuknutí. Zároveň sme sa až tak nestrážili, a tak ma to v ten moment rozosmialo.

Isto mi v tú noc niekto spravil lobotómiu – alebo som toho len priveľa popila –, lebo to tetovanie nenávidím.

Keď konečne spočiniem pohľadom na Sebastianovej tvári, podráždi ma, že mi hľadí na krátke šortky. Zmením postavenie, posuniem medzi nás košík ako opevnený múr, kým zhlboka vháňam vzduch do pľúc.

„Tu nie sme v New Yorku," poviem, čím preruším ticho. „Stratil si sa?"

„Nie sme?" Afektovane sa poobzerá. Napraví si šiltovku otočenú šiltom vzad – akože úplný debil – a zahundre. „Sakra. Ja by som odprisahal, že som v Brooklyne."

„Poslal ťa diabol z pekla?"

„Hej. Napadlo mi, že si zaslúžim odmenu, keďže som jeho strašne poslušná pravá ruka, tak mi doprial trochu čerstvého vzduchu. Navyše vždy dostanem päťhviezdičkové hodnotenie. Ľudia zbožňujú naše ubytovanie. Celý rok máme teplo a počul som, že z môjho úsmevu idú všetci do kolien. Čo na to povieš ty, Monroeová?" Poctí ma zábleskom zubov, jamkou na líci, no ja som čestným členom klubu haterov akýchkoľvek lícnych priehlbín. „Je to pravda?"

Nehovorí tým reportérskym hlasom s nacvičenou moduláciou, do ktorej skĺzne, keď je na kamere.

Hovorí svojím skutočným hlasom. Je prenikavý. Upúta vašu pozornosť a vtiahne vás ako vír, dokonca viac než jeho herkulovská výška (veď má viac ako stodeväťdesiat centimetrov), zdravé telo (veď má také žilnaté ruky, prepánajána) a krása (veď… ešte raz došľaka s ním).

Radšej by som si nechala vŕtať zub, ako vidieť ťa usmievať sa," poviem. „Čo tu robíš? Prepadla som sa do pekla?"

„Vôbec. Keď niekto príde, tak počuť fanfáry. Je za tým celá produkcia, vieš? Toto nie je ani zďaleka také vzrušujúce."

„Nie som si istá, ako to myslíš. Ja sa bavím ako nikdy."

„Cením si tvoje predstierané nadšenie, Prez, a beriem ho na vedomie," nadhodí a mne mykne okom, keď začujem prezývku, ktorú mi dal ešte na strednej.

„Prezradíš mi niekedy, čo to meno znamená?"

„Nie. Držať to ako tajomstvo je väčšia zábava." Zaškerí sa, znova s jamkami aj všetkým ostatným. „Som rád, že som na teba narazil. Je menšia šanca, že ma tu prejdeš autom."

„Môžeme sa presunúť na parkovisko. Vždy som chcela zistiť, za koľko sekúnd vie môj Hyundai zrýchliť z nuly na šesťdesiat."

„Je to lákavé." Sebastian sa rozosmeje a mne ten zvuk lezie na nervy. Nakloní sa dopredu a lakeť si ledabolo oprie o rúčku na nákupnom košíku, aj to mi lezie na nervy. „Už sa k tebe dostali dobré správy?"

„Aké správy?"

„V meste sa zdržím dlhšie." Tvári sa tak samoľúbo, keď to povie, nadšený, že mi má čo chrstnúť do tváre. „Pracujem na dokumentárnom seriáli, ktorý sa zameriava na hurikánovú sezónu na juhovýchode. Budeme sa vidieť často."

„ABC má už dosť tvojej cennej tváričky, však že?" spýtam sa. „Je pracovná záťaž senior meteorológa, ktorý

sa ukáže desať minút večer na obrazovke, priveľa na týpka s džípom na fotkách na sociálnych sieťach?“

„Monroeová, prosím ťa.“ Položí si ruku na hruď. Tvári sa, že ho to pobúrilo. „Neflirtuj so mnou takto na verejnosti. Ešte sa budem červenať.“

„Aké je to behať po svete s takým nafúknutým egom, až si myslíš, že všetko je kompliment?“

„S nafúknutým egom? To mi len inými slovami hovoríš, že som pekný.“ Ústa sa mu skrivia do úškrnu, chvastavého a pyšného. Na nekonečný zoznam našich výmen si pripisuje bod. „Nechce sa mi veriť, že ti trvalo šestnásť rokov, aby si to priznala.“

„Skôr som myslela, že si pekne neznesiteľný.“

„Ja počujem len slovo pekný. Vedel som, že si na mňa myslela.“ Sebastian pritlačí košík bližšie k tomu môjmu. Kolieska sa zrazia a ja spravím krok vzad. „Zopakuj to. Milujem, keď si ku mne drzá.“

Prevrátim oči, odmietam sa podieľať na jeho hre. „Gratulujem k novému projektu. Dúfam, že sa z mesta stratíš čo najskôr.“

„Môžeš priznať, že ti chýbam, keď tu nie som, Monroeová.“

„Snívaj ďalej, Dunn.“ Sme spolu iba päť minút a už sme spadli do starého rytmu, ako keď sme písali záverečné práce a súťažili o pozíciu asistenta pedagóga. Tvárou v tvár sme sa predbiehali, kto bude premiantom triedy alebo kto získa štipendium z miestnych správ v Orlande. Sebastian je súčasťou môjho života, odkedy si pamätám, či sa mi to páči, alebo nie. Ukážem prstom na iPhone na zemi, aby som prišla na iné myšlienky. „Ten je tvoj?“

„Áno. Ďakujem, že si ho nerozbila.“

„Ešte stále môžem. No ako by si bez neho postoval videá pre všetkých svojich fanúšikov?“

„Patríš medzi nich?“

„Zopakujem sa. Snívaj ďalej.“

„Ja mám veľa snov.“ Znova sa uškrnie a pokrčí plecom. „Možno ti o nich jedného dňa poviem.“

„Čakám so zatajeným dychom,“ vysúkam zo seba. „Nemáš na ňom kryt?“

„Rád žijem na hrane.“

„Naháňať sa za extrémnym počasím ti už nestačí?“

„Baví ma pozerať, či sa mi rozbije obrazovka na tisícdvestodolárovom mobile,“ povie.

„Každý máme niečo, aj keď to tvoje je tendencia k nepríčetnému správaniu.“

„Počkaj, keď ti poviem, že ho nemám ani zaheslovaný.“ Predkloní sa, aby mobil zdvihol zo zeme, pričom prikývne, keď si ho prezrie. „Ako nový.“

„Teším sa s tebou.“

„Znova ten tvoj sarkazmus,“ povie Sebastian a mobil si strčí do zadného vrecka. „Nakupuješ jedlo?“

„Vlastne si prezerám nábytok a bytové doplnky. Premýšľam o prerábke obývačky,“ odvetím.

„A to si sa prišla inšpirovať do potravín? Som si istý, že som čosi také už videl na Pintereste. Čierna fazuľa krásne dotvorí atmosféru.“

„To už je čo za atmosféru? Strukovinová?“

„Mhm. Oveľa lepšie než celozrnná, očividne.“

„Dnes je súťaž v príprave čili.“ Zahryznem si do pery, aby som sa náhodou nerozosmiala. Nezaslúži si to. „Idem sa zúčastniť s Harlow a Miou, preto ešte potrebujem dokúpiť pár posledných ingrediencií.“